

J.G. BALLARD

CRASH

ΑΝΑΘΕΩΡΗΜΕΝΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΓΙΩΡΓΟΣ-ΙΚΑΡΟΣ ΜΠΑΜΠΑΣΑΚΗΣ
ΣΩΤΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ
ΓΙΩΡΓΟΣ-ΙΚΑΡΟΣ ΜΠΑΜΠΑΣΑΚΗΣ

ΕΠΙΜΕΤΡΟ
ΣΩΤΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Κ Ε Δ Ρ Ο Σ

J.G. Ballard: *Crash*
Τίτλος πρωτοτύπου:
J.G. Ballard: *Crash*

ISBN 978-960-04-4868-9

Μετάφραση: Γιώργος-Ίκαρος Μπαμπασάκης, Σώτη Τριανταφύλλου
Υπεύθυνη Τμήματος Επιμέλειας-Διόρθωσης: Μαρία Σπανάκη
Επιμέλεια-διόρθωση: Βασιλική Αντωνάκη
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© 1973, J.G. Ballard. All rights reserved

© Για την έκδοση στα ελληνικά, Εκδόσεις Κέδρος Α.Ε., 2019

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

1

Ο ΒΟΝ ΣΚΟΤΩΘΗΚΕ ΧΘΕΣ, στο τελευταίο του τρακάρισμα. Όσο καιρό ήμασταν φίλοι, είχε προβάρει τον θάνατό του σε πολλαπλές συγκρούσεις αυτοκινήτων, αλλά το χθεσινό ήταν το μοναδικό αληθινό του δυστύχημα. Ενώ οδηγούσε σκοπεύοντας να συγκρουστεί με τη λιμουζίνα της σταρ του σινεμά, το αμάξι του τινάχτηκε πάνω από το κιγκλίδωμα της γέφυρας στην ανισόπεδη διασταύρωση του Αεροδρομίου του Λονδίνου και βυθίστηκε σε ένα λεωφορείο που μετέφερε επιβάτες των αερογραμμών τρυπώντας την οροφή του. Τα τσακισμένα κορμιά των στριμωγμένων ταξιδιωτών κείτονταν ακόμη, σαν αιμορραγία του ήλιου, στο βινύλιο των καθισμάτων όταν κατάφερα μια ώρα αργότερα να φτάσω εκεί περνώντας μέσα από τους εμπειρογνώμονες μηχανικούς της αστυνομίας. Κρατώντας από το μπράτσο τον σοφέρ της λιμουζίνας της, η ηθοποιός Ελίζαμπεθ Τέιλορ, με την οποία εδώ και τόσους μήνες ονειρευόταν να πεθάνει ο Βον, στεκόταν παράμερα κάτω από τον περιστρεφόμενο φάρο ενός ασθενοφόρου. Καθώς γονάτισα πάνω από το πτώμα του Βον, εκείνη άγγιξε τον λαιμό της με το γαντοφορεμένο χέρι της.

Μπορούσε άραγε να διακρίνει στη στάση του πτώματος του Βον τον τρόπο θανάτου που είχε σχεδιάσει ο φίλος μου για κείνη; Τις τελευταίες εβδομάδες της ζωής του ο Βον δεν σκεφτόταν παρά μόνο τον θάνατό της, μια στέψη τραυμάτων και πληγών που

είχε σκηνοθετήσει με την ευλάβεια Βρετανού στρατάρχη. Οι τοίχοι του διαμερισμάτος του, κοντά στα κινηματογραφικά στούντιο του Σέπερτον, ήταν καλυμμένοι με φωτογραφίες της τραβηγμένες με τον ζουμ φακό της μηχανής του καθώς η Τέιλορ έβγαινε κάθε πρωί από το ξενοδοχείο της στο Λονδίνο· τη φωτογράφιζε άλλοτε από τις γέφυρες πεζών πάνω από τους αυτοκινητόδρομους που οδηγούσαν προς τα δυτικά κι άλλοτε από την ταράτσα του πολυώροφου πάρκινγκ των στούντιο. Στους τοίχους του σπιτιού του έβλεπες μεγεθυμένες λεπτομέρειες από τα χέρια και τα γόνατά της, από την εσωτερική επιφάνεια των μηρών της και την αριστερή άκρη των χειλιών της. Ετοίμαζα ανήσυχος τις φωτογραφίες του Βον στον εκτυπωτή του γραφείου, και του παρέδιδα τα αντίγραφα σαν να ήταν αντίτυπα μιας καταδίκης σε θάνατο. Τον έβλεπα, στο διαμέρισμά του, να συνταιριάζει τις λεπτομέρειες του κορμιού της με τις φωτογραφίες αλλόκοτων τραυμάτων από ένα εγχειρίδιο πλαστικής χειρουργικής.

Μαζί με τη σκοτεινή φαντασίωση του μοιραίου τρακαρίσματος με την ηθοποιό, τον Βον κυρίευαν οι έμμονες ιδέες πολλών τραυμάτων και προσκρούσεων – από τις χρωμιωμένες επιφάνειες των δύο αυτοκινήτων, που θα διαλύονταν τη στιγμή της μετωπικής σύγκρουσης, μέχρι πολύπλοκες συγκρούσεις, οι οποίες επαναλαμβάνονταν σε αργή κίνηση. Φανταζόταν τα πανομοιότυπα τραύματα που θα σημάδευαν τα κορμιά τους, το παρμπρίζ που θα θόλωνε γύρω από το πρόσωπό της καθώς εκείνη θα αναδύοταν από τη φιμέ του επιφάνεια σαν θνησιγενής Αφροδίτη, το ανακάτεμα των τσακισμένων τους μηρών όταν θα συνθλίβονταν στο χειρόφρενο. Προπάντων, φανταζόταν τα τραύματα στα γεννητικά τους όργανα, τη μήτρα της, που θα τη διαπερνούσε το εραλδικό ράμφος του ανάγλυφου εμβλήματος της λιμουζίνας, και το σπέρμα του, που θα πιτοίλιζε το φωτεινό καντράν· το καντράν που θα κατέγραφε τις ενδείξεις της θερμοκρασίας και των καυσίμων της μηχανής τη στιγμή του θανάτου της.

Όταν μου περιέγραφε πώς φανταζόταν το τελευταίο τρακάρισμα, τότε μονάχα ήταν ήρεμος ο Βον. Μιλούσε για τα τραύματα και τις συγκρούσεις με την ερωτική τρυφερότητα ενός εραστή που έχει χρόνια να δει την αγαπημένη του. Καθώς ψαχούλευε τις φωτογραφίες του στο διαμέρισμά του, μισογύρισε προς το μέρος μου με τέτοιο τρόπο που το βαρύ του υπογάστριο και η θέα τού σχεδόν σηκωμένου πέους του με γαλήνεψε. Ο Βον ήξερε ότι όσο με προκαλούσε με το ίδιο του το φύλο, το οποίο χρησιμοποιούσε αβίαστα, λες και μπορούσε να απαλλαγεί απ' αυτό ανά πάσα στιγμή, δεν θα τον εγκατέλειπα.

Πριν από δέκα μέρες ο Βον έκλεψε το αυτοκίνητό μου από το γκαράζ της πολυκατοικίας μου και όρμησε στον δρόμο. Έμοιαζε με δύσμορφη μηχανή που εκτινάσσεται μέσα από μια παγίδα. Και χθες το σώμα του φωτιζόταν από τα φώτα φθορισμού της αστυνομίας· κείτονταν κάτω από τη γέφυρα του ανισόπεδου κόμβου, καλυμμένο από μια περίτεχνη δαντέλα αίματος. Οι τεθλασμένες γραμμές των σπασμένων άκρων του, η αιματηρή γεωμετρία του προσώπου του έμοιαζαν να παρωδούν τις φωτογραφίες των τραυμάτων από συγκρούσεις που κάλυπταν τους τοίχους του σπιτιού του. Χαμήλωσα το βλέμμα και κοίταξα τελευταία φορά το υπογάστριό του, πρησμένο και πλημμυρισμένο στο αίμα. Καμιά εικοσαριά μέτρα πιο πέρα, φωτισμένη από τους περιστρεφόμενους φάρους, η ηθοποιός ταλαντευόταν στην αγκαλιά του οδηγού της. Ο Βον είχε ονειρευτεί να πεθάνει τη στιγμή του οργασμού της.

Πριν από τον θάνατό του, ο Βον είχε πάρει μέρος σε πολλές συγκρούσεις. Σαν τον σκέφτομαι, τον βλέπω στα κλεμμένα τροχοφόρα που οδηγούσε και κατέστρεφε, βλέπω τις επιφάνειες του παραμορφωμένου μετάλλου και του πλαστικού που τον αγκάλιασαν για πάντα. Δύο μήνες νωρίτερα τον είχα βρει στον δρόμο κάτω από τη γέφυρα της ανισόπεδης διασταύρωσης του αεροδρομίου, μετά την πρώτη του πρόβα θανάτου. Κάποιος οδηγός ταξί βοήθησε δύο αεροσυνοδούς, που έτρεμαν από την ταραχή τους,

να βγουν από το αυτοκινητάκι με το οποίο είχε συγκρουστεί ο Βον όταν πετάχτηκε από την εκβολή ενός αθέατου δρόμου που έβγαζε στη διασταύρωση. Καθώς έτρεχα προς τον Βον, τον είδα μέσα από το θρυμματισμένο παρμπρίζ του άσπρου κονβέρτιμπλ που είχε πάρει από το πάρκινγκ του τερματικού σταθμού Οσεάνικ. Το κουρασμένο του πρόσωπο, το στόμα του, το γεμάτο ουλές, φωτίζονταν από τσακισμένα ουράνια τόξα. Τράβηξα τη βαθουλωμένη πόρτα του συνοδηγού. Ο Βον καθόταν ακόμη στη θέση του· το κάθισμα ήταν γεμάτο γυαλιά. Μελετούσε τη στάση του σώματός του με ένα βλέμμα που πρόδιδε ικανοποίηση και μακαριότητα. Τα χέρια του, με τις παλάμες στραμμένες προς τα πάνω, ήταν γεμάτα αίμα που είχε πεταχτεί από τα τραύματα στα γόνατά του. Ο Βον εξέτασε τα ξερατά που λέκιαζαν τα πέτα του δερμάτινου μπουφάν του κι έγγειρε προς τα μπρος για να αγγίξει τις σφαιρικές σταγόνες σπέρματος που είχαν εκτιναχτεί μέχρι το δερμάτινο κάλυμμα του τιμονιού. Προσπάθησα να τον σηκώσω και να τον βγάλω από το αμάξι, αλλά οι σφιγτοί του γοφοί έμεναν ασάλευτοι και κολλημένοι μεταξύ τους, λες κι είχαν σφηνωθεί ο ένας στον άλλον καθώς πάσχιζαν να τινάξουν τις τελευταίες ρευστές σταγόνες από τη σπερματική του κύστη. Στη θέση του συνοδηγού είδα τις σκισμένες φωτογραφίες της ηθοποιού που είχα εμφανίσει εκείνο το πρωί στο γραφείο μου για λογαριασμό του Βον: τα μεγεθυμένα τμήματα των χειλιών και των φρυδιών της, του αγκώνα και της σχισμής ανάμεσα στα στήθη της συνέθεταν ένα θρυμματισμένο μωσαϊκό.

Οι συγκρούσεις αυτοκινήτων και η σεξουαλικότητα του Βον είχαν γίνει ένα. Τον θυμάμαι τις νύχτες με νευρώδεις νεαρές γυναίκες μέσα σε συντετριμμένα κι εγκαταλελειμμένα κουφάρια αυτοκινήτων σε μάντρες γεμάτες λαμαρίνες, καθώς και τις φωτογραφίες τους σε άβολες ερωτικές στάσεις. Τα σφιγμένα πρόσωπα και οι πιεσμένοι μηροί τους, φωτισμένα από το φλας της πολαρόντ του Βον, θύμιζαν έντρομους επιζήσαντες από καταστροφική υποβρυ-

χίου. Εκείνες οι επίδοξες πόρνες που ο Βον συναντούσε στα ξενοχτάδικα και στα διανυκτερεύοντα σουπερμάρκετ του Αεροδρομίου του Λονδίνου ήταν οι πρώτες εξαδέλφες των ασθενών που εικονίζονταν στα χειρουργικά του εγχειρίδια. Κατά τις εμβριθείς ερωτοτροπίες του με τις τραυματισμένες γυναίκες, ο Βον μελετούσε με μανιακή σχολαστικότητα τις μολύνσεις των βουβωνικών αδένων από αερόβιους βακίλους, τα τραύματα στο πρόσωπο και τις πληγές στα γεννητικά τους όργανα.

Χάρη στον Βον ανακάλυψα την αληθινή σημασία του τρακαρισματος, το νόημα της εξάρθρωσης του αυχένα και του αιφνίδιου τουμπαρίσματος, τις εκστατικές συγκινήσεις των μετωπικών συγκρούσεων. Επισκεφτήκαμε μαζί το Εργαστήριο Οδικών Ερευνών, τριάντα χιλιόμετρα δυτικά του Λονδίνου, και παρακολούθησα με ρυθμισμένα οχήματα καθώς προσέκρουαν σε στόχους από μπετόν. Αργότερα, στο διαμέρισμά του, ο Βον πρόβαλλε σε αργή κίνηση ταινίες που έδειχναν αυτές τις δοκιμαστικές συγκρούσεις, τις οποίες είχε κινηματογραφήσει με τη μηχανή λήψης. Καθισμένοι στα μαξιλαράκια που ήταν αραδιασμένα στο δάπεδο, κοιτούσαμε μέσα στο σκοτάδι τις σιωπηλές αναλαμπές των τρακαρισμάτων να τρεμοπαίζουν στον τοίχο, πάνω από το κεφάλι μας. Στην αρχή τα επαναλαμβανόμενα πλάνα των συγκρουόμενων αυτοκινήτων με ηρεμούσαν, στη συνέχεια όμως με διέγειραν. Αργότερα, όπως περιφερόμουν μόνος στον αυτοκινητόδρομο, κάτω από το κίτρινο φως των λαμπτήρων νατρίου, φανταζόμουν τον εαυτό μου στο τιμόνι εκείνων των συγκρουόμενων οχημάτων.

Για κάμποσους μήνες ο Βον κι εγώ οδηγούσαμε καθημερινά στους αυτοκινητόδρομους της βόρειας περιμέτρου του αερολιμένα. Τα ήρεμα βράδια του καλοκαιριού εκείνοι οι δρόμοι υψηλής ταχύτητας γίνονταν ζώνη εφιαλτικών συγκρούσεων. Ακούγαμε τα αστυνομικά δελτία στο ραδιόφωνο του Βον και τρέχαμε από το ένα ατύχημα στο άλλο. Σταματούσαμε συχνά κάτω από τα φώτα φθορισμού που τρεμόφεγγαν εκεί όπου είχαν σημειωθεί οι σο-

βαρότερες συγκρούσεις και παρακολουθήσαμε τους άντρες της πυροσβεστικής και τους μηχανικούς της αστυνομίας να προσπαθούν με τους φανούς αστυλίνης και τα ειδικά σύνεργά τους να ανασύρουν λιπόθυμες γυναίκες παγιδευμένες δίπλα στους νεκρούς συζύγους τους, ή περιμέναμε εκεί όσην ώρα κάποιος περαστικός γιατρός πασπάτευε κάποιον ετοιμοθάνατο που είχε σφηνωθεί κάτω από ένα αναποδογυρισμένο καμιόνι. Καμιά φορά τον Βον τον έσπρωχναν προς τα πίσω άλλοι θεατές, κι άλλοτε τσακωνόταν με τους τραυματιοφορείς, που τον εμπόδιζαν να χρησιμοποιήσει τη φωτογραφική του μηχανή. Προπάντων, ο Βον διψούσε για μετωπικές προσκρούσεις στους τοιμεντένιους στύλους των ανισόπεδων διαβάσεων, για το μελαγχολικό σύμπλεγμα που σχηματιζόταν από ένα τσακισμένο όχημα παρατημένο στην άκρη της χλόης και τη γαλήνια κινούμενη γλυπτική του τοιμέντου.

Μια φορά έτυχε να είμαστε οι πρώτοι που έφτασαν στο τρακαρισμένο αυτοκίνητο μιας τραυματισμένης γυναίκας. Ήταν μια μεσόκοπη ταμίας του τμήματος αλκοολούχων στα καταστήματα αφορολογίτων του αεροδρομίου. Μισοκαθόταν στη συντετριμμένη καμπίνα του αυτοκινήτου της· τα θραύσματα από το φιμέ παρμπρίζ που είχαν σφηνωθεί στο μέτωπό της έλαμπαν σαν πολύτιμα πετράδια. Την ώρα που πλησίαζε ένα περιπολικό της αστυνομίας, με τον φάρο του να αναβοσβήνει σκορπίζοντας παλλόμενες ανταύγειες στον εναέριο αυτοκινητόδρομο, ο Βον έτρεξε στο αμάξι μας για να φέρει τη φωτογραφική του μηχανή και το φλας, ενώ εγώ έβγαλα τη γραβάτα μου και έψαξα, ανήμπορος, για τα τραύματα της γυναίκας. Με κοίταζε δίχως να αρθρώνει λέξη, γερμένη πλάγια στο κάθισμά της. Έβλεπα το αίμα να στάζει στη λευκή της μπλούζα. Ο Βον, αφού τράβηξε την τελευταία φωτογραφία, γονάτισε δίπλα της, κράτησε προσεκτικά το κεφάλι της στα χέρια του και της ψιθύρισε κάτι στο αυτί. Έπειτα βοήθησαμε να την ανεβάσουν στο κυλιόμενο φορείο του νοσοκομειακού.

Στον δρόμο προς το σπίτι του ο Βον είδε μια από τις πόρνες που συναντούσε στο αεροδρόμιο να περιμένει στο πάρκινγκ ενός εστιατορίου στην άκρη του αυτοκινητόδρομου. Μερικές φορές εργαζόταν ως ταξιθέτρια στους κινηματογράφους· ανησυχούσε διαρκώς για την ελαττωματική συσκευή βαρηκοΐας του μικρού της γιου. Κάθισε στο πίσω κάθισμα μαζί με τον Βον κι άρχισε να παραπονιέται για τη νευρική μου οδήγηση. Εκείνος παρακολουθούσε τις κινήσεις της με αφηρημένο και ονειροπόλο βλέμμα, που σχεδόν την ενθάρρυνε να εκφραστεί κουνώντας τα χέρια και τα πόδια της. Στην έρημη ταράτσα ενός πολυώροφου πάρκινγκ του Νόρθολτ βρέθηκα να περιμένω μόνος, ακουμπισμένος στο στηθαίο. Στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου ο Βον τακτοποιούσε τα άκρα της ταξιθέτριας έτσι ώστε να θυμίζουν τη στάση της ετοιμοθάνατης ταμειακής υπαλλήλου. Το ρωμαλέο σώμα του, σκυμμένο πάνω της, έπαιρνε στο ανακλώμενο φως των προβολέων από τα διερχόμενα αυτοκίνητα μια σειρά από στυλιζαρισμένες πόζες.

Ο Βον μού εκμυστηρεύτηκε αναλυτικά όλες τις έμμονες ιδέες του για τον ερωτισμό των πληγών και των τραυμάτων. Μου εξέθεσε όλη τη διεστραμμένη λογική των ταχύμετρων και των στροφόμετρων, των ποτισμένων με αίμα· τη γοητεία των λερωμένων με περιττώματα ζωνών ασφαλείας και των μουσκεμένων από εγκεφαλικά υγρά και ιστούς αλεξηλίων. Κάθε τρακάρισμα προκαλούσε στον Βον ρίγη έκστασης, παλμική έξαψη· σε ένα τρακαρισμένο αυτοκίνητο διέκρινε τα περίπλοκα γεωμετρικά σχήματα του στραπατσαρισμένου προφυλακτήρα, την απρόσμενη ποικιλία της τσακισμένης μάσκας του ψυγείου ή την τερατόμορφη προεξοχή ενός ταμπλό οργάνων που είχε πεταχτεί κατά τη σύγκρουση ως τη γενετήσια περιοχή του οδηγού, σαν να επρόκειτο για τη ρυθμισμένη εκτέλεση μιας μηχανικής πεολεϊχίας. Ο οικείος χρόνος και χώρος ενός μοναδικού ανθρώπινου όντος είχαν για πάντα απολιθωθεί, παγιδευμένοι σε αυτό τον ιστό από λεπίδες χρωμίου και παγωμένα γυαλιά.

Μια εβδομάδα μετά την κηδεία της ταμειακής υπαλλήλου, ενώ οδηγούσαμε στη δυτική περίμετρο του αερολιμένα κι είχε κιάλας νυχτώσει, ο Βον, κάνοντας μια απότομη παρέκκλιση, κοπάνησε ένα μεγάλο μπάσταρδο σκυλί. Το χτύπημα στο κορμί του, που έμοιαζε με γδούπο σφυριού τυλιγμένου σε πετσέτες, και ο καταγισμός από θρυμματισμένο γυαλί που δεχτήκαμε όταν το ζώο εκτινάχτηκε πάνω στην οροφή, με έπεισαν πως δεν θα αργούσαμε να συναντήσουμε τον θάνατο σε τρακάρισμα. Ο Βον δεν σταμάτησε. Τον παρακολουθούσα να σπιντάρει με το γεμάτο ουλές πρόσωπό του κολλημένο σχεδόν στο σπασμένο παρμπρίζ και το θυμωμένο χέρι του να σκουπίζει τις αιχμηρές γυάλινες χάντρες από τα μάγουλά του. Ήδη, οι εκδηλώσεις της βιαιότητάς του είχαν γίνει τόσο τυχαίες και απρόβλεπτες ώστε δεν ήμουν πια παρά θεατής· ένας θεατής μαγεμένος και ανήμπορος να παρέμβει. Το επόμενο πρωί, στην ταρατσα του πάρκινγκ του αεροδρομίου όπου εγκαταλείψαμε το αμάξι, ο Βον μού έδειξε με απρόσμενη ηρεμία τα έντονα βαθουλώματα στο καπό και στην οροφή. Κοίταξε έπειτα ένα αεροπλάνο γεμάτο τουρίστες να υψώνεται στον ουρανό προς τη δύση. Το πελιδνό του πρόσωπο είχε γεμίσει ζάρες· έμοιαζε με πικραμένο παιδί. Όσο για το αυτοκίνητο, τις μακρουλές τριγωνικές αυλακώσεις τις είχε σχηματίσει ο θάνατος ενός άγνωστου πλάσματος· η αφανισμένη του ταυτότητα είχε αποτυπωθεί στη γεωμετρία του οχήματος. Πόσο πιο μυστηριώδεις θα ήταν οι δικοί μας θάνατοι, ή των διάσημων και των ισχυρών;

Ακόμη κι αυτός ο πρώτος θάνατος έμοιαζε άτολμο εγχείρημα σε σύγκριση με τους άλλους στους οποίους συμμετείχε ο Βον, καθώς και με τους φανταστικούς θανάτους που γέμιζαν το μυαλό του. Στην προσπάθειά του να εξουθενωθεί, ο Βον επινόησε ένα τρομακτικό ανθολόγιο φανταστικών αυτοκινητικών ολέθρων και παράλογων τραυμάτων: πνεύμονες ηλικιωμένων αντρών τρυπημένοι από τα χερούλια της πόρτας, στήθη νέων γυναικών σουβλισμένα από κολόνες τιμονιών, μάγουλα ωραίων νεαρών τεμαχισμένα

από τις χρωμιωμένες γωνίες των πλευρικών παραθύρων. Για τον Βον τα τραύματα και οι πληγές αυτού του είδους ήταν τα κλειδιά για μια καινούργια σεξουαλικότητα, γεννημένη από μια διεστραμμένη τεχνολογία. Οι εικόνες τέτοιων τραυμάτων κρέμονταν στην πινακοθήκη του μυαλού του σαν τα εκθέματα ενός μουσείου με σφαχτά.

Καθώς σκέφτομαι τώρα τον Βον να πνίγεται στο ίδιο του το αίμα κάτω από τα φώτα φθορισμού της αστυνομίας, θυμάμαι τις αναρίθμητες καταστροφές, εκείνα τα φαντασιακά στραπάτσα που μου περιέγραφε όπως περιπλανιόμασταν στους αυτοκινητόδρομους της περιοχής του αερολιμένα. Ονειρευόταν λιμουζίνες διασημοτήτων να τσακίζονται πάνω σε τεράστια βυτιοφόρα, ταξί γεμάτα χαρούμενα παιδιά να συγκρούονται μετωπικά με τις φωταγωγημένες βιτρίνες εγκαταλελειμμένων σουπερμάρκετ. Ονειρευόταν αποξενωμένα αδέλφια να συναντιούνται τυχαία σε τρακαρίσματα στις παρακαμπτήριες πετροχημικών εργοστασίων, και την ασύνειδη αιμομιξία τους να συντελείται πάνω στα στραπατσαρισμένα μέταλλα· οι ματωμένοι εγκεφαλικοί ιστοί τους θα άνθιζαν κάτω από τους αλουμινένιους θαλάμους συμπίεσης και τους χημικούς αντιδραστήρες. Ο Βον επινόησε πολλαπλές μαζικές καραμπόλες ορκισμένων εχθρών, θανάτους μίσους που γιορτάζονταν μέσα στα καύσιμα της μηχανής που καίγονταν στα ρείθρα του δρόμου και τις μπογιές που έπαιρναν φωτιά στο θολό ηλιόφως επαρχιακών πόλεων. Οραματίστηκε τρακαρίσματα εγκληματιών που είχαν αποδράσει από τη φυλακή, ρεσεψιονίστ που την ημέρα του ρεπό τους παγιδεύονταν ανάμεσα στο τιμόνι και στα γόνατα των εραστών τους τη στιγμή που τους ανάνιζαν. Σκέφτηκε τρακαρίσματα ζευγαριών στον μήνα του μέλιτος, καθισμένων στην ίδια θέση, τη σφοδρή τους πρόσκρουση στο πίσω μέρος του συστήματος ανάρτησης ταχύτατων φορτηγών που μετέφεραν ζάχαρη. Σκέφτηκε τρακαρίσματα σχεδιαστών αυτοκινήτων – αυτοί ήταν οι πιο αφηρημένοι από όλους τους πιθανούς θανάτους – που

βρίσκονταν θανάσιμα τραυματισμένοι στα οχήματά τους μαζί με ερωτιδείς των εργαστηρίων.

Ο Βον φαντάστηκε ατέλειωτες παραλλαγές συγκρούσεων, προπάντων μετωπικών, κοσμημένων με περίτεχνες λεπτομέρειες: ένας βιαστής ανηλίκων κι ένας γιατρός εξουθενωμένος από τη δουλειά προβάρουν τον θάνατό τους συγκρουόμενοι μετωπικά και τουμπάροντας· μια πόρνη που μόλις αποσύρθηκε από το επάγγελμα χτυπάει στο τοιμεντένιο παραπέτο του αυτοκινητόδρομου και το υπέρβαρο σώμα της εκσφενδονίζεται περνώντας από το τσακισμένο παρμπρίζ, ενώ οι λαγόνες της, λαγόνες της εμμηνόπαυσης, ξεσκίζονται από το χρωμιωμένο αγαλαμάκι που στολίζει το καπό – το αίμα της συναντιέται με το κατάλευκο κρηπίδωμα του απογευματινού δρόμου, στοιχειώνοντας για πάντα το μυαλό του μηχανικού της αστυνομίας που θα μεταφέρει τα κομμάτια του κορμιού της σε ένα πλαστικό κίτρινο σάβανο. Σε μια άλλη εκδοχή, ο Βον την ήθελε να τσακίζεται από το χτύπημα ενός φορτηγού που, καθώς έκανε όπισθεν σ' ένα βενζινάδικο του αυτοκινητόδρομου, συνέτριψε την πόρτα του αυτοκινήτου της τη στιγμή που εκείνη είχε σκύψει για να χαλαρώσει το κορδόνι από το δεξί παπούτσι της· το περίγραμμα του σώματός της θα ενταφιαζόταν στο ματωμένο πλαίσιο της πόρτας. Άλλοτε πάλι την έβλεπε να ξεφεύγει από την πορεία της, να περνάει το κιγκλίδωμα της ανισόπεδης διασταύρωσης και να πεθαίνει όπως ακριβώς θα πέθαινε αργότερα ο ίδιος ο Βον: το αμάξι της να χώνεται στο εσωτερικό ενός λεωφορείου των αερογραμμών τρυπώντας την οροφή του. Η μυωπική μεσόκοπη γυναίκα θα συναντούσε έτσι τον θάνατό της, έναν θάνατο πολλαπλασιασμένο από τον θάνατο των επιβατών του λεωφορείου, που πίστευαν γεμάτοι αυταρέσκεια ότι θα έφταναν γρήγορα στον προορισμό τους. Μια άλλη φορά την είδε να βγαίνει από το αμάξι της για να ανακουφιστεί σε κάποια τουαλέτα στην άκρη του δρόμου. Εκείνη τη στιγμή την παρέσυρε ένα ταξί που έτρεχε με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Το σώμα της τινάχτηκε και

στροβιλίστηκε στον αέρα μέσα σε έναν πίδακα από κάτουρο και αίμα.

Σκέφτομαι τώρα κι άλλες συγκρούσεις που οραματιστήκαμε, κι άλλους παράλογους θανάτους τραυματισμένων, ακρωτηριασμένων και έντρομων ανθρώπων. Σκέφτομαι τα τρακαρίσματα των ψυχοπαθών, τα απίθανα δυστυχήματα που σκαρώναμε με δηλητηριώδες μίσος και απέχθεια για εμάς τους ίδιους, τις πολλαπλές βίαιες συγκρούσεις που επινοούσαμε μέσα σε κλεμμένα τροχοφόρα, καθώς κυλούσαμε στον αυτοκινητόδρομο ανάμεσα σε κουρασμένους υπαλλήλους γραφείων. Σκέφτομαι τα παράλογα τρακαρίσματα νευρασθενικών νοικοκυρών που, επιστρέφοντας από κλινικές αφροδίσιων νοσημάτων, πέφτουν πάνω σε παρκαρισμένα οχήματα στις προστασιακές λεωφόρους. Σκέφτομαι τα τρακαρίσματα σχιζοφρενικών σε έξαιψη που συγκρούονται μετωπικά με σταματημένα φορτηγά πλυντηρίων σε δρόμους μονής κατεύθυνσης· σκέφτομαι μανιοκαταθλιπτικούς που συντρίβονται κάνοντας άσκοπες στροφές σε παρακαμπτήριες μεγάλων αυτοκινητόδρομων· άτυχους παρανοϊκούς που πέφτουν με ιλιγγιώδη ταχύτητα στους τούβλινους τοίχους αδιεξόδων· σαδίστριες νοσοκόμες που караτομούνται σε συγκρούσεις και τουμπαρίσματα σε πολύπλοκους συγκοινωνιακούς κόμβους· λεσβίες διευθύντριες σουπερμάρκετ που καίγονται μέσα στα διαλυμένα αμαξώματα των μικροσκοπικών αυτοκινήτων τους, μπροστά στα στωικά βλέμματα μεσόκοπων πυροσβεστών· αυτιστικά παιδιά που διαμελίζονται στο πίσω μέρος των αυτοκινήτων με το βλέμμα τους σχεδόν αδιάφορο στη θέα του θανάτου· λεωφορεία γεμάτα διανοητικά ανάπηρους που πνίγονται όλοι μαζί σε βιομηχανικούς αγωγούς στις άκρες των δρόμων.

Πολύ προτού πεθάνει ο Βον, είχα ήδη αρχίσει να σκέφτομαι τον δικό μου θάνατο. Με ποιον θα πέθαινα και σε ποιο ρόλο – του ψυχοπαθούς, του νευρασθενικού ή του δραπετή εγκληματία; Ο Βον ονειροπολούσε διαρκώς, φανταζόταν τους θανάτους

διασημοτήτων επινοώντας φανταστικές συγκρούσεις με θύματα φημισμένες προσωπικότητες. Γύρω από τον θάνατο του Τζέιμς Ντιν και του Αλμπέρ Καμί, της Τζέιν Μάνσφιλντ και του Τζον Κένεντι είχε υφάνει περίτεχνες φαντασιώσεις. Μια αίθουσα σκοποβολής με στόχους ηθοποιούς του κινηματογράφου, πολιτικούς, μεγιστάνες και διευθυντές καναλιών, αυτή ήταν η φαντασίωση του Βον. Τους ακολουθούσε παντού, τους παρατηρούσε με τη φωτογραφική του μηχανή, προσαρμόζοντας πάντοτε τον ζουμ φακό του· τους έπαιρνε στο κατόπι και τους σκόπευε από τον πύργο του θερματικού σταθμού Οσεάνικ, από βεράντες ξενοδοχείων κι από πάρκινγκ κινηματογραφικών στούντιο. Για κάθε τέτοιο πρόσωπο ο Βον επινόησε τον τέλειο θάνατο με αυτοκίνητο. Ο Ωνάσης και η σύζυγός του θα πέθαιναν σε μια αναπαράσταση της δολοφονίας στην Ντίλι Πλάζα του Ντάλας. Είδε τον Ρέιγκαν σε μια πολύπλοκη καρμπολά να βρίσκει έναν θάνατο θεατρικό, που εξέφραζε την εμμονή του Βον με τα γεννητικά όργανα του Ρέιγκαν, μανία που είχε την ίδια ένταση με την ιδεοληψία του σχετικά με τις λεπτεπίλεπτες μετατοπίσεις του ηβικού οστού της ηθοποιού στα πλαστικά καλύμματα των καθισμάτων της νοικιασμένης λιμουζίνας της.

Μετά την τελευταία του απόπειρα να σκοτώσει την Κάθριν, τη γυναίκα μου, συνειδητοποίησα ότι ο Βον είχε αποσυρθεί αμετάκλητα στο δικό του κέλυφος, είχε κλειστεί στον κόσμο του. Σε αυτό το φωταγωγημένο βασίλειο, που το κυβερνούσε η βία και η τεχνολογία, οδηγούσε με διακόσια χιλιόμετρα την ώρα σ' έναν άδειο αυτοκινητόδρομο, περνώντας από ερημωμένα βενζινάδικα στις άκρες μεγάλων χωραφιών. Ενώ οδηγούσε, περίμενε ένα αυτοκίνητο να πέσει πάνω του. Στο μυαλό του ο Βον έβλεπε ολόκληρο τον κόσμο να πεθαίνει σε μια τεράστια αυτοκινητική καταστροφή, έναν όλεθρο, όταν εκατομμύρια οχημάτων θα εκσφενδονίζονταν μαζί προς ένα τελειωτικό συνονθύλευμα από εκτινασόμενες λαγόνες και ψυκτικά υγρά μηχανών.

Θυμάμαι το πρώτο μου μικροτρακάρισμα, στο έρημο πάρκινγκ ενός ξενοδοχείου. Έκανα σεξ με την Κάθριν μέσα στο αυτοκίνητο. Μας αναστάτωσε η παρουσία ενός περιπολικού και βιαστήκαμε να τελειώσουμε. Καθώς έβγαινα με την όπισθεν από το πάρκινγκ, χτύπησα σε ένα δέντρο που δεν το είχα δει. Η Κάθριν ξέρασε στο κάθισμά μου. Εκείνη η λιμνούλα εμετού με τους αιμάτινους θρόμβους, που θύμιζαν υγρά ρουμπίνια, παχύρρευστη και διακριτική όσο οτιδήποτε άλλο παρήγγε η Κάθριν, περιείχε για μένα την ουσία του ερωτικού παραληρήματος και της ερωτικής έξαψης του τρακαρίσματος. Ήταν μια ουσία πολύ πιο ερεθιστική και συναρπαστική από τα πρωκτικά και κολπικά υγρά της γυναίκας μου, που είναι τόσο εξευγενισμένα όσο τα περιττώματα μιας παραμυθένιας βασίλισσας και τόσο λεπτεπίλεπτα όσο οι μικροσκοπικές σταγονίτσες που σχηματίζονται στα μάτια της δίπλα στις φυσαλίδες των φακών επαφής. Σε αυτή τη μαγική λιμνούλα, που ανέβηκε από το λαρύγγι της σαν πολύτιμο υγρό βγαλμένο από το στόμιο ενός απόμακρου και μυστηριώδους ιερού βωμού, είδα το ίδιο μου το είδωλο, έναν καθρέφτη από αίμα, σπέρμα και ξερατά, εκτοξευμένα από ένα στόμα το περίγραμμα του οποίου, λίγα μόλις λεπτά νωρίτερα, ρουφούσε δραστήρια το πέος μου.

Τώρα που ο Βον άφησε την τελευταία του πνοή, θα φύγουμε από τη σκηνή του θανάτου μαζί με όλους τους άλλους που συγκεντρώθηκαν γύρω του, σαν θεατές πάνω από έναν τραυματισμένο άπληρο, οι παραμορφωμένες στάσεις του οποίου αποκαλύπτουν τις μυστικές εξισώσεις του πνεύματος και της ζωής τους. Όλοι εμείς που γνωρίζαμε τον Βον αποδεχόμαστε τον διεστραμμένο ερωτισμό του τρακαρίσματος – τόσο οδυνηρός όσο και το τράβηγμα ενός εκτεθειμένου οργάνου από το άνοιγμα μιας χειρουργικής τομής. Είχα παρακολουθήσει συνουσιαζόμενα ζευγάρια, άντρες και γυναίκες στο χείλος του οργασμού, να κινούνται σε σκοτεινούς νυχτερινούς αυτοκινητόδρομους, και τα οχήματά τους να τρέχουν

προς τους εκτυφλωτικούς προβολείς των αυτοκινήτων στο αντίθετο ρεύμα κυκλοφορίας ακολουθώντας μια σειρά από προκλητικές τροχιές· νεαρούς άντρες ολομόναχους πίσω από το τιμόνι του πρώτου αυτοκινήτου τους, συνήθως κάποιας σακαράκας που είχαν μαζέψει από μια μάντρα σιδερικών, να αντανάζονται καθώς κατεύθυναν τα διαλυμένα λάστιχα των τροχών προς έναν απροσδιόριστο προορισμό. Ύστερα από μια παρ' ολίγον σύγκρουση σε μια διασταύρωση είχα δει σπέρμα να τινάζεται πάνω στο τσακισμένο ταχύμετρο. Αργότερα είδα τα ξεραμένα υπολείμματα εκείνου του σπέρματος στα στερεωμένα με λακ μαλλιά της πρώτης νέας γυναίκας που ξάπλωνε στα γόνατα του νεαρού με το πέος του στο στόμα της, όσο εκείνος με το ένα χέρι στο τιμόνι εκσφενδόνιζε το αυτοκίνητο προς έναν ανισόπεδο κόμβο μέσα στο σκοτάδι. Έπειτα τα φρένα στρίγκλισαν και το σπέρμα του πετάχτηκε, καθώς η μούρη του αυτοκινήτου έγδαιρνε το πίσω μέρος ενός αρθρωτού φορτηγού που μετέφερε έγχρωμες τηλεοράσεις. Προσπέρασε το φορτηγό την ίδια στιγμή που με το αριστερό του χέρι ξετρέλαινε την κλειτορίδα της κοπέλας φέρνοντάς τη σε οργασμό. Οι προβολείς του φορτηγού έλαμπαν προειδοποιητικά στον καθρέφτη του. Αργότερα ο ίδιος νεαρός παρακολουθούσε έναν φίλο του να παίρνει μια έφηβη στο πίσω κάθισμα. Τα λαδωμένα χέρια του μηχανικού έσφιγγαν τα οπίσθια της κοπέλας, στραμμένα προς τα τεράστια διαφημιστικά ταμπλό που προσπερνούσαν με λιγγιώδη ταχύτητα. Οι υγροί αυτοκινητόδρομοι άστραφταν από το φως των προβολέων· ακούγονταν μαρσαρίσματα και φρένα. Το αιχμηρό του πέος έλαμπε πάνω από την κοπέλα ενώ εκείνος κουνιόταν ερωτικά και χτυπούσε στον ξεφτισμένο πλαστικό ουρανό του αυτοκινήτου, σημαδεύοντας με το σμήγμα του την κίτρινη ταπετσαρία.

Το τελευταίο ασθενοφόρο είχε απομακρυνθεί. Η ηθοποιός και ο σοφέρ της είχαν φύγει με τη λιμουζίνα μια ώρα νωρίτερα. Στο φως της νύχτας η λευκή άσφαλτος του δρόμου όπου έγινε η σύγκρουση, κάτω από τη γέφυρα, έμοιαζε με κρυφό αεροδιά-

δρομο από όπου μυστηριώδη αεροσκάφη θα απογειώνονταν για να χαθούν στον επιμεταλλωμένο ουρανό. Το γυάλινο αεροπλάνο του Βον πετούσε τώρα κάπου πάνω από το κεφάλι των βαριεστημένων θεατών, που γύριζαν πίσω στα αυτοκίνητά τους, κάπου πάνω από τους αποκαμωμένους αστυνομικούς, που μάζευαν τις διαλυμένες βάλιτσες και τους λιωμένους ταξιδιωτικούς σάκους των ταξιδιωτών των αερογραμμών. Σκέφτηκα το νεκρό σώμα του Βον, κρύο πια: η πρωκτική θερμοκρασία του θα έπαιρνε την κατιούσα, το ίδιο και των θυμάτων της συντριβής. Οι θερμομετρικοί βαθμοί του έπεφταν στον νυχτερινό αέρα σαν δέσμες φωτός από τους πύργους των γραφείων κι από τις πολυκατοικίες της πόλης και γυάλιζαν όπως η βλέννα της ηθοποιού στη σουίτα του ξενοδοχείου της.

Μπήκα στο αμάξι και κατευθύνθηκα προς τον αερολιμένα. Τα φώτα της Δυτικής Λεωφόρου ανταύγαζαν πάνω στα αυτοκίνητα, που τραβούσαν προς τη γιορταστική κραιπάλη των συγκρούσεων και των τραυματισμών.